

Οι δεύτεροι καλύτεροί μου φίλοι είναι η Ζωή και ο Όλιβερ. Πάμε όλοι μαζί στο ίδιο σχολείο. Είναι ένα κανονικό σχολείο για ανθρώπους. Το λατρεύω!

Κάθε πρωί η Ζωή και ο Όλιβερ περνούν από το σπίτι μου και όλοι μαζί πηγαίνουμε στο σχολείο με τα πόδια. Η μαμά και ο μπαμπάς διαρκώς αποφεύγουν ν' ανοίξουν εκείνοι την πόρτα. Εξακολουθούν να αισθάνονται κάπως αμήχανα όταν πρέπει να μιλήσουν σε ανθρώπους.

Ήταν η πρώτη μέρα του σχολείου μετά τις καλοκαιρινές διακοπές και ανυπομονούσα να δω τους αγαπημένους μου φίλους. Μόλις άκουσα το τοκ τοκ τοκ στην πόρτα, έτρεξα να την ανοίξω.

«Ζωή!» φώναξα βλέποντας την καλή μου φίλη και όρμησα πάνω της

παίρνοντάς την αγκαλιά. Δεν όρμησα πάνω στον Όλιβερ, γιατί δεν του αρέσουν οι αγκαλιές.

Αρχίσαμε να κατηφορίζουμε το δρομάκι του κήπου και ο Ροζ Λαγός μάς ακολουθούσε χοροπηδώντας. Η Ζωή έβγαζε έναν κουδουνιστό ήχο καθώς

